

Kr., Hofjægermester C. F. E. v. Holstein-Rathlou 100 Pæle, anslaaede til Værdi ca. 500 Kr., Stenfiskerne 680 Kr., Aktieselskabet Norsminde Skærvefabrik 5,100 Kr., Faskinleverandørerne 500 Kr., Bidragslisterne anvise 1,221 Kr. og Lensbaron Gyldenkrone bidrager 200 Kr., tilsammen den Sum, jeg har tilladt mig at foreslaa, nemlig 13,151 Kr.

Jeg er jo klar over, at Sagen ikke kan blive vedtagen ved denne Behandling —, det er vel tvivlsomt, om vi kunne faa den færdig til 3die Behandling —, men det, jeg ønsker, er at bede Ministerierne om at tage sig velvillig af Sagen. Naar jeg har tilladt mig at stille Forslag, er det, fordi jeg har den Opgave at faa gjort noget for Fiskerne ved Norsminde. Det er Fiskerne og kun Fiskerne, jeg mener, vi skyldte at vise den Interesse at tage Sagen op. Jeg anbefaler derfor Sagen paa det bedste til det høje Ting og den højtærede Minister. Naar jeg har begyndt ved denne Minister, er det for at pointere, at det er for Fiskernes Skyld, jeg har taget Sagen op.

Landbrugsministeren (*Ole Hansen*):

De to Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget, og hvorved Bygningsudgifterne til Skovfogedstedet Kellersis Hegn og Opsynsmandsstedet Frederikshaab foreslaas noget nedsatte, give mig ikke Anledning til mange Bemærkninger. Jeg er selvfølgelig enig med Udvalget i, at vi bør søge at bygge saa billigt som muligt, men jeg er noget i Tvivl om, at det kan lykkes at opføre disse to Steder efter de foreliggende Planer for det Beløb, der efter Udvalgets Forslag vil blive stillet til min Raadighed. Imidlertid skal der blive gjort, hvad der kan gøres, for at det kan ske, men jeg maa dog forbeholde mig at foretage nogle Forandringer i Byggeplanerne, hvis det skulde være nødvendigt. Dette er de to eneste Forslag, hvor Udvalget har vist, at det ikke fuldt ud har kunnet tiltræde de af mig stillede Ændringsforslag til 2den Behandling. Det er ikke meget, og jeg har derfor god Grund til at bringe Udvalget en Tak for den Tilslutning, det har ydet mine Forslag.

Jeg skal dernæst vende mig til de Forslag, som ere stillede af Socialdemokraterne, og jeg skal da først gøre nogle Bemærkninger angaaende Ændringsforslaget under Nr. 1, vedrørende Skovarbejdernes Løn. Naar jeg ikke kan tiltræde dette Forslag, er det ingenlunde, fordi jeg har noget imod, at Skovarbejdernes Stilling forbedres. Tværtimod finder jeg det gan-

ske naturligt og rigtigt, at naar Arbejdspriserne stige, og naar Folk i andre Erhverv faa deres Stilling forbedret, bør det samme ske for Skovarbejdernes Vedkommende, men det er ogsaa sket, og jeg tør sige, at en yderligere Forbedring vil ske i den nærmeste Tid, idet det paataenkes at forhøje Akkordpriserne for en Del af Skovarbejdet. Jeg har altsaa ikke noget imod, at disse Folks Stilling forbedres, ingenlunde, men naar jeg maa fraraade dette Forslag, er det, fordi jeg anser det for ganske umuligt. Sagen er nemlig, at vi herinde i København og i Rigsdagen savne Betingelserne for at kunne fastsætte en saadan Dagløn, som her er Tale om, idet vi mangle Kendskab til de lokale Forhold, og det maa jo dog ogsaa tages i Betragtning. Vi have Statsskove paa Sjælland, deriblandt Distrikter nær ved København, vi have Statsskove paa Bornholm, vi have Statsskove paa Falster og i Jylland, og nu vil det let kunne ses, at Forholdene paa disse Distrikter, spredte over hele Landet, ikke kunne være ens. Naar Daglønnen skal fastsættes, maa der tages Hensyn til de lokale Forhold til Arbejdsprisen paa vedkommende Egn. Der maa ogsaa tages Hensyn til det Arbejde, der skal udføres. Det er dog ikke mere end rimeligt, at hvis det drejer sig om et svært Arbejde, bør der gives noget mere, end hvis det drejer sig om et meget let Arbejde. Der maa ogsaa tages Hensyn til vedkommende Arbejders Arbejdsevne, og hvis det er en ung, rask, kraftig Arbejder, bør han ganske naturligt have noget mere end en mindre kraftig, en ældre, svagelig Arbejder eller Kvinder og Børn. Jeg skal nævne et Eksempel.

Hvis der er Tale om at betale Dagløn for Grøttegravning, som vel nok, naar det skal blive til noget, kan henregnes til det svære Arbejde, maa der naturligt, synes jeg, betales noget mere, end naar det drejer sig om et Arbejde som f. Eks. at udlægge Musegift i Skovene, noget, som Kvinder og Børn i Regelen besørge. Derfor forekommer det mig rigtigst at fortsætte den Fremgangsmaade, som nu følges, idet vedkommende Distriktsbestyrer eller Skovrider fastsætter Daglønnen under Hensyntagen til disse forskellige Forhold. Hvis vi skulde begynde paa her at fastsætte Daglønnen, vilde det medføre, at saa skulde vi ogsaa fastsætte Akkordpriserne, for disse ere af langt større Betydning for Arbejderne end Daglønnen. Der er Distrikter, hvor der kun arbejdes meget lidt efter Dagløn. Vi have Distrikter, hvor der kun